

ပြာသာဒ်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နေမင်းကိုချစ်တဲ့လမ်း
လမ်းကိုချစ်တဲ့ငွေကြယ်

KANTHINE
2002

အခန်း(၁)

အကယ်၍ သာ ခရီးဝေးမှ ပြန် လာပြီး မောမောပန်းပန်းနှင့် အနား ယူနေစဉ် စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်နှင့် ဇိမ်ယူသင့်သော်လည်း သုံးလစာ စုပုံထားသော စာငါးစောင်ကို ယူဖတ်မကြည့်ခဲ့လျှင်

စိမ်းစိမ့်စမ်းထံမှ သတင်းအဆက်အသွယ်ကို မရနိုင်ခဲ့ပေ။ စာရေးဆရာမလေး လမင်းခင် သည် မိုးကုတ်မြို့မှ အဘွားထံသို့သွားကာ တစ်လမှ နှစ်လသုံးလအထိ။

***

"ဟယ် . . . စိမ့်စမ်းကိုတွေ့ပြီ"

အကယ်၍ သာ ခရီးဝေးမှ ပြန် လာပြီး တစ်လနှစ်လစုပုံထားသော စာငါးစောင်ကို အလျင်ဆုံး ဖောက်မဖတ်မိခဲ့လျှင် သူငယ်ချင်း စိမ့်စမ်း၏ မြုပ်ကွယ်နေသော သတင်းအစအနကို ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

"မေမေ မေမေရေ"

"ဟဲ့ ဘာလဲကွယ် အလန့်တကြား"

ရေချိုးပြီး အနားယူဦးမည်ဟူသော သမီးငယ်လမင်းခင်သည် အိပ်ခ

နံးအတွင်းမှ ကမ္မုးရှုး ထိုး ပြေးထွက် လာလေ၏။

"မေမေ ဒီမှာ လေ"

"ဘာလဲ မိတ်ဆက်စာတွေဖတ်ပြီး ဘာအရူးထနေတာလဲ"

"ဪ မဟုတ်ပါဘူး မေမေကလည်း ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး စိမ့်စမ်း စိမ့်စမ်းဆီကလေ"

"ဟုတ်လား စိမ့်စမ်းကို ပြန်တွေ့ပြီလား ပြစမ်း"

မိခင်ဒေါ်နှင်းသင်္ဃန်းက သမီးလက်ထဲမှာ စာကို ကပျာကယာ ယူဖတ်လိုက်၏။

"ဆရာမလေးလမ်းခင် ခင်ဗျား၊ ဆရာမရဲ့ သူငယ်ချင်း စိမ်းစိမ့်စမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးထားပါမယ် ည ရှစ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ ဖုန်းဆက်ပေးပါခင်ဗျားတဲ့ ။ အောင်နိုင်သူတဲ့ ၊ အမလေး ကြီးကျယ်တဲ့ နာမည်ပဲ"

"မေမေကတော့ ပြောပြီ။ ကိုယ့်သားသမီးတွေ နာမည်လည်း ကြည့်ပါဦး။ အာကာဦး၊ အာသာထူးနဲ့ လမ်းခင်တဲ့ ကဲ . . . မိုးပေါ်က နာမည်တွေချည်းပဲလေ"

ထိုအခါ ဒေါ်နှင်းသင်္ဃန်းက ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သမီးလက်ထဲသို့ စာခေါက်လေးထိုးထည့်ကာ-

"မေမေ့ သားသမီးတွေက နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မြင့်မားကျော်ကြားတာပဲ သားကြီး အာကာဦးက စီးပွားရေလုပ်ငန်းရှင်အနေနဲ့ နာမည်ကြီးတို့ သားငယ် အာသာထူးက ဗီဒီယိုမင်းသား ဖြစ်လို့ လေ သမီးဆိုလည်း တိုင်းသိပြည်သိ စာရေးဆရာမကြီးလေ ကဲ ဘာလိုသေးလဲ။ သူကသာ

အောင်နိုင်သူတဲ့ ဘယ်လောက်များ အောင်နိုင်တာလဲ။ တကယ်ရော အောင်နိုင်ရဲ့ လား။"

"ဘယ်သိမှာ လဲ မေမေရယ် တွေ့မှ သိမှာ ပေါ့။ ဒါတောင် အောင်နိုင် မနိုင် စမ်းသပ်ကြည့်ရမှာ ပဲ"

"တကယ်ရော ဟုတ်လို့ လား သမီးရယ် စိမ့်စမ်းယောက်ျားက ဒီလို နာမည်မဟုတ်ပါဘူး။"

ဒေါ်နှင်းသဇင်ပြောသကဲ့သို့ သူမလည်း စဉ်းစားထားခြင်းဖြစ်သည် ။ စာအိတ်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်လိုက်၏။

"ရန်ကုန်ကထည့်လိုက်တာပဲ မေမေ။ ရက်စွဲကတော့ ရောက်နေတာ တစ်လကျော်သွားပါပြီ။ မေမေ စဉ်းစားသလို သမီးလည်း စဉ်းစားမိတယ်။ စိမ့်စမ်းယောက်ျားနာမည်က ကိုနေလင်းဦးလေ။ မေမေတောင် လက်ထပ်ပေးခဲ့တာပဲ"

"သိပါဘူးကွယ် ပွဲပြီးတာနဲ့ မေ့သွားတတ်တာ လူကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံပဲ လေ။ သူတို့ က ဘာလို့ ပျောက်သွားတာလဲ၊ သမီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ကို မရဘူးနော်"

"ငါ့နှစ်ကျော်သွားပါပြီ မေမေ။ သမီးလည်း အဲဒါကို အံ့ဩနေတာ။ သမီးတို့ နှစ်ယောက်က ညီအစ်မရင်းလို ချစ်တာပဲ။ ဘာလို့ ဇာတ်မြှုပ်ထားရတာလဲ"

"အေးလေ။ အိမ်ထောင်သည် က လူလွတ်နဲ့ တော့ ဘယ်တူမှာ လဲ ကလေးရယ်။ အလုပ်များ ရှာ မှာ ပေါ့"

ဒေါ်နှင်းသဇင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိထွေးနှင့်နေရသော စိမ်းစိမ့်စမ်းအား သမီးအရင်း လို သဘောထားကာ ချစ်ခင်အားပေးခဲ့၏။ လ

ကံထပ်တော့လည်း ဖခင်ဆုံးသွား၍ ဒေါ်နှင်းသဇင်တို့ လင်မယားကသာ အမိအဖလုပ်ပြီး လက်ထပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ။

လက်ထပ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းထွက်သွားရာမှ ပြန်မလာတော့ဘဲ သတင်းမြှုပ်ကာ တစ်နှစ်နီးပါး ကြာမှ စာတစ်စောင်ရလာ၏။

ထိုစာထဲတွင် နေလင်းဦး၏ အလုပ်နောက်သို့ လိုက်သွားပြီး ထိုနေရာမှာ ပင် အခြေစိုက်နေ လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ရန်ကုန်ကို ကိစ္စရှိလျှင် လာလည်မည်ဟု ရေးသားရုံသာရှိသည်။ ။ ဘာမှ အထွေအထူးမပါဘဲ ယနေ့အထိ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သည် မှာ လွန်စွာထူးဆန်းလွန်းလှ၏။

"ကဲ သမီး ရထားစီးလာရတာ ပင်ပန်းပါတယ်ကွယ်။ အနားယူတော့လေ။ သူ့စာထဲကလို ညရောက်မှ ပဲ ဆက်လိုက်ပေါ့ကွယ်။ တချို့လူတွေက တစ်နေ့လုံးအလုပ်လုပ်တာ အိမ်ကို ညအိပ်ရုံ သက်သက် သဘောထားကြတာပဲ။ သမီးသာ သွားအိပ်လိုက် မျက်တွင်းကို ချောင်သွားတာပဲ။"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ဟုတ်ကဲ့မေမေဟု ပြောသော်လည်း အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ ဖုန်းခိုးဆက်ကြည့်လိုက်၏။

မိခင်ပြောသလိုပင် ဖုန်းကိုင်မည့်သူမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် လျှာလေးထုတ်ကာ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။

ညီအစ်မမရှိသောကြောင့် စိမ်းစိမ့်စမ်းကို တွယ်တာသလို စိမ်းစိမ့်စမ်းကလည်း မိမစုံဖမစုံနှင့် လွင်တီးခေါင်ပြင်ကန္တာရတွင် အိုအစစ်ကလေးကို တွေ့ရသကဲ့သို့ အမိအရတွယ်ကပ်ကာ လမင်း ငယ်တို့ မိသားစုထဲသို့ မောင်နှမအရင်းအချာကဲ့သို့ ရင်းနှီးစွာ တိုးဝင်လျက်ရှိ

သည်။

"စိမ့်စမ်းရယ် မင်းဘယ်ရောက်နေလဲဟင်"

***

နင့်မိထွေးရိုက်ရင် ငါတို့ ဘက်ကို ပြေးလာပါလို့ ပြောတာ ဘာလို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ။

"နင်တို့ အိမ်ကို ပြေးလာရင် ဖေဖေပြန်လာခါနီးဆိုရင် ငါ့ကို ပြန်ခေါ်နေဦးမှာ ပေါ့။ ဒါကြောင့် ငါလည်း တစ်ခါတည်း လွတ်ကျွတ်သွားအောင် ပြေးတော့မယ်ဆိုပြီး ထွက်ပြေးတာ ကိုကြီးနဲ့ တွေ့လို့ ပြန်လိုက်လာရတာ"

စိမ်းစိမ့်စမ်းက မျက်ရည်များကို သုတ်ကာ ငိုရှိုက်ရင်းကပြောနေ၏။ သူမငိုသောအခါ လမင်း ခင်ကပါ လိုက်ငိုရင်းက ရိုက်နှက်ထားသော ဒဏ်ရာအညိုအမည်းများကို ဆေးနှင့်ဖွဖွလေး လိမ်းပေး ရင်းက-

ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိ လုပ်နေ၏။

"သမီး လမင်း"

ဒေါ်နှင်းသဇင် ဟန့်တားလိုက်သောကြောင့် လျှာကလေးထုတ်ကာ ခေါင်းလေးပုလိုက်၏။

"သမီး လူကြီးကို မကျိန်ရဘူး။ ငရဲကြီးတတ်တယ်လေ။ ကဲ သမီးစိမ့်စမ်း မေမေတို့ က သမီး ကို ကောင်းအောင်လို့ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်ကွယ်"

လမင်းခင်နှင့် စိမ်းစိမ့်စမ်းကို မွေးဖွား လာပြီးကတည်းက အိမ်နီး

နားချင်းအဖြစ်ဖြင့် ခင်မင် ရင်းနှီးလာခဲ့ရသည်။ ။ စိမ်းစိမ့်စမ်းက တစ်လ ခွဲသာကြီးသော်လည်း အမြှာညီအစ်မကဲ့သို့ တစ်အိမ်က လမင်းခင်အတွက် ဝယ်လျှင် စိမ့်စမ်းအတွက်ပါလာသည်။ ။ စိမ့်စမ်းအတွက်ဝယ်လျှင်လည်း လမင်းခင် အတွက်က ပါလာခဲ့၏။

ဤကဲ့သို့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာဖြင့် နေလာခဲ့ပြီးမှ စိမ်းစိမ့်စမ်း၏ မိခင်မှာ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံးသွား၏။

ထို့ကြောင့် စိမ်းစိမ့်စမ်းအား ပို၍ သနားကြကာ စိမ်းစိမ့်စမ်း၏ ဖခင် ခရီးသွားနေသည့်အခါ တိုင်း စိမ့်စမ်းအား ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ ။ စိမ့်စမ်း၏ ဖခင်မှာ ငါးဖမ်းစက်လှေများ နှင့် အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရ၏။ အားလုံးကို တူညီအောင်ညှိ၍ အစစ အရာရာ လက်ဝတ်ရတနာကအစ ဆင်တူဝတ်ဆင်ပေးသော်လည်း ဝါသနာကိုတော့ ညှိနှိုင်း၍ ဆင်တူလုပ်၍ မရပေ။ စိမ့်စမ်းက ပန်းချီဆွဲခြင်းကို ဝါသနာပါပြီး လမင်းခင်ကမူ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် သီချင်းဆို သလိုလို ကဗျာစပ်သလိုလိုနှင့် ဘာမျှမည်မည်ရရ မရှိသေးပေ။

"ကြည့်စမ်း လမင်း ငါ့ပုံက လှေနဲ့ တူလားဟင်"

ရေပြင်ကျယ်နှင့် မိုးကောင်းကင်ကို စက္ကူတစ်ခုလုံး တစ်ဝက်စီ အပြည့်ဆွဲထား၍ ထိုအရာ နှစ်ခု ထိစပ်နေသည့်နေရာလေးတွင် လှေငယ်လေးတစ်စင်းမှာ ရွက်မပါ တက်မပါဘဲ မျောလျက် ရှိနေ၏။

"တူပါတယ် နင်ဆွဲရတာ ပင်ပန်းမှာ ပဲ ဒါလေးပဲလား ခစ် ခစ် ခစ်"

လမင်းခင်က သဘောကျစွာ
လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သော်လည်း စိမ့်စမ်းက မရယ်လေ ဘဲ ငေး
ငေးလေးနှင့် ပန်းချီကားကိုကြည့်ကာ

"ငါ့ကို ကောင်းကင်မေမေက မွေးဖွားပေးပြီး ပင်လယ်ဖေဖေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အပ်နှံထားခဲ့ တယ်။ မေမေ့ကို အရိပ်သာမြင်ရပြီး ကြာရှည်စွာ ကြင်နာမှုမရလိုက်တဲ့ ငါဟာ ဖေဖေရင်ခွင်ထဲမှာ အဆုံးအစမရှိ လွင့်မျောနေရတာပဲ လမင်းရယ်"

"အမလေးဟဲ့ စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ်လေ ဘယ်ကမ်းဘယ်သောင်မှာ နားခိုရပါ့မလဲ"

"ငါတို့ ကမ်းကို ကပ်ပြီးနားပါ စိမ့်စမ်းရယ်။ နင့်ကို ငါယောက်မတော်လိုက်ရင် နင်ဟာ ဖေဖေ မေမေတို့ ရဲ့ ချွေးမဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အဲဒါဆိုရင် သမီးဖြစ်သွားပြီပဲလေ"

လမင်းခင်က ရွတ်နောက်နောက်လေးပြောကာ ရယ်မောလျက် ရှိနေသော်လည်း စိမ့်စမ်းကမူ မရယ်မောနိုင်ဘဲ ငေးငေးလေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ

"နင်တို့ မေကြီးတို့ သာတော်တာပါ။ နင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ငါ့ကို ခုထိနှပ်ထူမပဲ ခေါ်နေသေးတာပဲ"

"ခစ် ခစ် ခစ် နင်က ငယ်ငယ်က ခဏခဏနှာစေး အအေးမိဖြစ်နေတာကို။ ခုလည်း နှာချေလိုက်၊ နှာစေးလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေသေးတာပဲ မဟုတ်လား"

လမင်းခင်က ရယ်မောကာ စနောက်လိုက်၏။

လမင်းခင်အဖို့ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မော၍ နေနိုင်သော်လည်း စိမ့်စမ်းဘဝကမူ အမည်နှင့်မလိုက် ဖက်စွာ အေးချမ်းသာယာမှု မရှိခဲ့ပေ။ စိမ့်စမ်းစိုးရိမ်သကဲ့သို့ပင် ဖခင်သည် သံတွဲမှာ အိမ်ထောင်သစ် ထူခဲ့၏။ ဇနီးဆုံးပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုအကြောင်းအရာကို ဒေါ်နှင်းသဇင်တို့ အား ဖွင့်ပြောထားပြီး စိမ့်စမ်းမသိစေရန် ဖုံးကွယ် ထားသေးသည်။ ဖခင်က စိမ့်စမ်းအား အလွန်ချစ်သောကြောင့် မသိစေရန် ဖုံးကွယ်ထားသော်လည်း နောက်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါ မီးဖွားရန်အတွက် အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ရုတ်တရက်မို့ စိမ့်စမ်းဘဝပျက်သောနေ့ ဖြစ်ပေသည်။

"အဲဒီအဖေတစ်ယောက်တည်းကို အားကိုးတကြီးနဲ့ တွယ်ထားခါမှ အခု လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ ရပြီ။ ငါက ရေပြင်မှာ တောင် မရှိနိုင်တော့ပါလား လမင်းရယ်"

"ငါတို့ ဆီလာနေပါဟယ် နင်ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ "

လမင်းခင်၏ မိဘများ ဖြစ်သော ဦးဘသွင်နှင့် ဒေါ်နှင်းသဇင်တို့ က စိမ့်စမ်းအား သူတို့ ကို အပိုင်ပေးလိုက်ရန် တောင်းဆိုလိုက်၏။

"ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ အဖော်ရလာရင် ပျော်ရွှင်သွားရအောင်လို့ ပါ။ မိထွေးပေမဲ့ သဘောထားပြည့်ပါတယ်။ သမီးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဗျာ"

"အဲဒီလိုဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေရလာရင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတဲ့ အခါ စိမ့်စမ်းလေးဘဝက ရင်နာစရာတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်နော်"

ဒေါ်နှင်းသဇင်တို့ အတန်တန်သတိပေးလျက်ကပင် သမီးအား ချစ်လွန်း၍ မပေးရက်နိုင်ဘဲ နေခဲ့ရာ နောက်ဇနီးနှင့် သားလေးတစ်ယောက်မွေးလာသောအခါ မိဘနှစ်ပါးက သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခင်လာသဖြင့် စိမ့်စမ်းမှာ ဘေးသို့ အလိုလိုလွင့်ဖယ် လာလေသည်။

ထိုစဉ်က စိမ့်စမ်းအသက်မှာ ၁၃ နှစ်သာသာ ရှိသေးသည်။

"ကလေးကလည်း ငိုလိုက်တာ လမင်းရယ် အာပြသလားမမေးနဲ့ ။
ငါပန်းချီဆွဲလို့ ကို မရဘူး။ စာကျက်လို့ လည်း မရဘူး။ ညဘက်ကျရင်
မအိပ်ဘူး ထ ထငိုတယ်လေ"

စိမ့်စမ်းအား ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့သော ဒေါ်ကြီး
မှာ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် ထွက်သွားသောအခါ စိမ့်
စမ်းမှာ ပို၍ တွယ်ရာမဲ့ပြီး လမင်းအိမ်မှာ ပင် တစ်နေ့လုံး နေပြီး ညရောက်
ကံမှ ပြန်အိပ်၏။

"အဲဒီလို နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ စိမ့်စမ်း ငါတစ်ယောက်တည်း အိမ်အလုပ်
ကို ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ မနိုင်ဘူး။ နင်ဝိုင်းလုပ်ပေးရမယ်"

"စိမ့်စမ်းမှ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာ"

"မလုပ်ဖူးပေမဲ့ အခုလုပ်ပေးရမယ်။ လာ ဒီအနီးတွေ
လာဝိုင်းကူလျှော်ပေးပါဦး။ ဒီမှာ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ မအားဘူး"

မိထွေးနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး အနီးလျှော်ခိုင်းသဖြင့် စိမ့်စမ်းသည် နိုင်
သလောက်လေး လုပ်ပေး ခဲ့၏။ ထို့နောက် မိထွေးက တစ်ဆင့်တိုးပြီး မီး
ဖိုချောင်ထဲမှာ ပင် ခိုင်းစေခဲ့သဖြင့် အစိမ်းသက် သက်ဝင်ရသော စိမ့်စမ်း
အတွက် အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဒေါ်ကြီးချက်ပေးတာကို စားပြီး နေခဲ့သော စိမ့်စမ်းအတွက် အဆင်မ
ပြေမှုများ ဖြစ်ခဲ့ပြီး မိထွေး၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည် ။

ဒေါ်နှင်းသဇင်မှာ လမင်းနှင့် တန်းတူထားပြီး ချစ်ခဲ့ရသော စိမ့်စမ်း
အတွက် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သော်လည်း စည်းခြားနေသဖြင့် မပြောသာဘဲ
စိမ့်စမ်းအရိုက်ခံရသက်သာစေရန် အိမ်ဖော် တစ်ဦးကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေ
ပေးလိုက်သည် ။

"စိမ့်စမ်းတို့ က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်တာပါ။ ညီမအတွက် လူခေါ်ပေးထားတယ်။ အဲဒါဆိုရင် ညီမဘာမှ လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ကလေးနဲ့ ပဲနေပါ။ စိမ့်စမ်းကိုတော့ သမီးလမင်းနဲ့ လာကစားခွင့်ပေးလိုက်ပါကွယ်"

အိမ်ဖော်ရှိစဉ်လေးတွင် စိမ့်စမ်းအရိုက်ခံရ သက်သာသွား၏။ ဒေါ်နှင်းသဇင်ကလည်း စိမ့်စမ်းငြိုးမှာ စိုး၍ အတတ်နိုင်ဆုံး အချို့သတ်၍ ပေါင်းသင်းခဲ့သော်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သာရှိသေးသော ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် ပြောဆိုဆက်ဆံပုံမှာ ရိုင်းပြခဲ့၏။

ဒေါ်နှင်းသဇင်ခေါ်ပေးသော အိမ်ဖော်မှာ ခြောက်လသာခံပြီး ထွက်သွားပြန်၏။ ထိုအခါ စိမ့်စမ်းပေါ်သို့ အပြစ်တင်စုပြုံကျရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်နှင်းသဇင်က နောက်တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကာခေါ်ပေးပြန်သည်။

။

အိမ်ဖော်မရှိစဉ် သုံးလေးလမှာ စိမ့်စမ်းအဖို့ ချမ်းသာခွင့်မရနိုင်။ အိမ်ဖော်ရသည့်အချိန်၌ သက်သက်သာသာရသော်လည်း အိမ်ဖော်က တစ်လ၊ နှစ်လနှင့် ပြန်ပြန်ပြေးသွား၏။

"ခေါ်ပေးမနေပါနဲ့ တော့ အစ်မရယ်။ စိမ့်စမ်းလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ သူ့ပဲခိုင်းတာပေါ့။ မရရင် ရိုက်မယ်လေ။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ကျွန်မအမေ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့ ကို ခိုင်းခဲ့တာ။ အခုတော့ သူက သူ့အမေမရှိတော့ ထောင့်မကျိုးဘူး ပုံစံပေးရမယ်"

မိထွေးက နှိပ်စက်ပြန်သည် ။ စိမ့်စမ်းမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ပန်းချီဆွဲကာ စိတ်ကူးမယဉ်နိုင် တော့ဘဲ အိမ်အလုပ်၊ ကလေးထိန်းအလုပ်နှင့် အားလပ်အောင် ဖြစ်သွားရရှာသည် ။

မိထွေးရိုက်လျှင် အိမ်ဘက်သို့ပြေးခိုလာလိုက် မိထွေးကလိုက်ခေါ်၍

ပြန်လိုက်သွားလိုက်နှင့် စိမ့်စမ်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။

ဖခင်က တစ်လတစ်ခါ၊ နှစ်လတစ်ခါမှ ပြန် လာပြီး မိုးတွင်းအချိန်၌ သုံးလခန့်နေသဖြင့် စိမ့်စမ်းအဖို့ နေစရာမရှိတော့ပေ။ ကျောင်းပျက်ရက်များ ပင် များ ခဲ့သောကြောင့် ပထမအစမ်းစာမေး ပွဲတွင် အောင်မှတ်မရခဲ့ပေ။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ စာမေးပွဲမကျဖူးသဖြင့် စိမ့်စမ်းသည် မိထွေးအား ပိုစိတ်နာ ကာ လမင်းခင်အိမ်သို့ပင် မပြေးတော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာထွက်ပြေးသည် ကို လမင်းခင်၏ အစ်ကိုကြီး အာကာဦးက တွေ့၍ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်နှင်းသဇင်က စိမ့်စမ်းအား အမျိုးတစ်ယောက်အိမ်ပို့ကာ ဖွက်ထားလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဆိုးသွမ်းသောမိထွေးက ကျောင်းမှာ ပင်လာခေါ်ကာ ထပ်၍ နှိပ်စက်ပြန်သည် ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်လုံးလုံး ချာလည်လည်ကာရှိနေစဉ် စိမ့်စမ်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လာသော ဖခင်အနားသို့ ကပ်ခွင့်မရ စကားပြောခွင့်မရသကဲ့သို့ ဒေါ်နှင်းသဇင်လည်း စကားပြောခွင့်မရခဲ့ပေ။

နွေကျောင်းပိတ်သောအခါတွင် စိမ့်စမ်းအား အပြီးခေါ်ကာ တရားရိပ်သာတွင် အပ်နှံထား လိုက်၏။ ထိုအခါမှ သမီးအားရှာမတွေ့သောအခါ ဒေါ်နှင်းသဇင်အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ပါးနပ်စွာ ပင် ကလေးချီ၍ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့သည် ။

"မမနှင်းရယ် အိမ်နီးချင်းတွေပဲ မမနှင်းတို့ နဲ့ ပေါင်းလာတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က မလွဲသာမရှောင်သာလို့ နောက်

အိမ်ထောင်ပြုရတာပဲ၊ တကယ်ဆို မမနှင်းတို့ ကတောင် ဝိုင်းဖေးမပေးသင့်တယ်"

အပြစ်တင်စကားနှင့် ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ဒေါ်နှင်းသဇင်ကလည်း အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောကာ

"သွေးခွဲစကား ပြောတယ်ပဲထင်ထင် ခိုင်းတာက ခိုင်းတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းတက်ပျက် လောက်အောင် စာမေးပွဲကျလောက်အောင် တော့ မခိုင်းသင့်ဘူး။ စိမ့်စမ်းကို မမနှင်းတို့ ဘယ်လို သဘောထားခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းလည်း အသိပဲနော်။ အိမ်ဖော်ခေါ်ပေးတာလည်း သုံးယောက်ရှိပြီ။ အဆင်ပြေအောင် မထားဘူး။ အဲဒီတော့ စိမ့်စမ်းကို မမနှင်းတို့ ဆီပဲ ထားပါ။ ဒီမိန်းကလေး အဆင် ပြေအောင် သူ့မိဘတွေကို ခေါ်ထားလိုက်ပေါ့"

နောက်ဆုံး ညှိနှိုင်းရင်းနှင့်ပင် စိမ့်စမ်းအား ဘော်ဒါဆောင်သို့ပို့ရန် သဘောတူလိုက်သည် ။

ဒေါ်နှင်းသဇင်တို့   အဖို့   အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားလေပြီ။

ဘော်ဒါကျောင်းသူဖြစ်သော စိမ့်စမ်းသည် ပန်းချီသင်တန်းတက်ကာ ပန်းချီဆရာမလုံးလုံး ဖြစ်လာမှန်းမသိ ဖြစ် လာလေတော့သည် ။

"ဟဲ့ သမီး ဖုန်းပဲ ခဏခဏဆက်ကြည့်နေတာပဲ၊ သူက ရှစ်နာရီဆို တာနဲ့ သမီးကလည်း ရှစ်နာရီတိတိ ဆက်လို့ ရမလား နည်းနည်းတော့ ခြားဦးမှ ပေါ့"

ဒေါ်နှင်းသဇင်နှင့် လမင်းခင်သည် စိမ့်စမ်းအကြောင်းသိလို၍ ရှစ်နာရီကျော်သွားသည် နှင့် ဖုန်းနားမှ တစောင့်စောင့်လုပ်နေ၏။

လမင်းခင်သည် ဖုန်းကို ဆယ်မိနစ်တစ်ကြိမ်ခေါ်ရင်းက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း တမ်းတနေမိသည်။ ။

"စိမ့်စမ်းရယ် နင့်ဘဝလေး တကယ်ပဲအေးချမ်းနေလားဟင်၊ ငါထင် တယ်လေ နင့်ကို ကိုနေ လင်းက သိပ်ချစ် သိပ်အလိုလိုက်တော့ နင်သိပ် ပျော်နေမှာ ပဲနော်။ ပျော်ပါစေ စိမ့်စမ်းရယ်၊ နင့်မိထွေး တော့ စီးပွားရှာမ လောက်ဘဲ သားသမီးသုံးယောက်နဲ့ ခေါင်းမွေးပြောင်နေတာကိုတောင် နင်တစ်ခါမှ လာမကြည့်ဘူးလားဟာ"

လမင်းခင်သည် စိမ့်စမ်းနှင့် တွေ့ချင်နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ နေ၍ မရ ပေ။

ကိုးနာရီကျော်လာသည် အထိ ဖုန်းဆက်ရသည် ကို ကိုးကြိမ်မြောက်ဖြစ်လာ၏။

"ဟယ်လို"

ရုတ်တရက် အသံဩဩကြီးစတင်လာ၍ လမင်းခင် လန့်သွား၏။

"မေမေ"

ဝမ်းသာအားရနှင့် မိခင်အားလှမ်းအော်လိုက်ရာ စကားပြောခွက်ကို မအုပ်မိပေ။

"မေမေ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေပါ ယောက်ျားသံလေ"

"ရှင်"

နောက်တာလား၊ ရွဲ့တာလား မသိ ရုတ်တရက် ထိုသို့အပြောခံလိုက် ရ၍ အံ့အားသင့်သွား၏။

"ဖုန်းမှားနေတယ် ထင်တယ်။ ဒီအိမ်က အောင်နိုင်သူရဲ့ အိမ်ပါ"

"တင်တင်စီးစီးတော်"ဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဖျားမှ က
ပျာကယာ

"မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မ ဦးအောင်နိုင်သူကိုပဲ တွေ့ချင်တာပါ။ ကျွန်မ
လမင်းခင်ပါ"

"လမင်းခင်"

ခေတ္တမျှ အသံတိတ်သွားပြီး

"နေဦး ကျွန်တော့်ချစ်သူရည်းစားတွေထဲမှာ လမင်းခင်ဆိုတဲ့ နာမည်
တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ အဲ- စန္ဒာလင်းဆိုတာတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြ
တ်သွားတာကြာပြီ သူက ကလေးတောင်ရပြီ"

"ရှင် ဇော်ကားလှသည်လား။ ရှင်ရည်းစားတွေကပဲ ဒီဖုန်းကိုဆက်
လား"

လမင်းခင်သည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ရုတ်တရက်အော်လိုက်ရာ အနား
သို့ မိခင်မှာ ကပျာကယာ ပြေး လာပြီး

"ဟဲ့ သမီး"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား အောင်နိုင်သူဆီမှာ ဖုန်းနှစ်လုံးရှိပါတယ်။ တ
စ်လုံးက အလုပ် အတွက်ပါ။ တစ်လုံးက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်ပါ"

"ဒါ . . . ဒါဆို ကျွန်မဆီကို ဘာလို့ ဒီဖုန်းနံပါတ်ပေးရတာလဲ၊ ရှင်ပေး
လို့ ကျွန်မဆက်တာ ကျွန်မ စာရေးဆရာမလမင်းခင်ပါ။ ဒီနေ့ပဲ ရှင့်စာ
ကို ဖောက်ဖတ်လိုက်လို့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် အဆက်အသွယ်ရ
အောင်လို့ ဆက်လိုက်တာကို ရှင်က မဖွယ်မရာ စကားတွေပြောနေတ
ယ်"

"အိုး ဟုတ်သားပဲ ကျွတ် ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်မေ့သွားလို့ ပါ။ စာထည့်တာနှစ်လလောက် ရှိပြီပဲ။ ဆရာမက ဘာမှ အကြောင်းမပြန်လို့ မရောက်တာလား၊ မဖြစ်နိုင်တာလား၊ မရှိတာလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်အတွေးထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တာကြာပြီပဲ။ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ကျွန်မ ခရီးထွက်နေလို့ ပါ။ ဒီနေ့မှ ပြန်ရောက်လာတာ"

"ဪ ဒါဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်က လိပ်စာများ မှားနေသလားလို့ ပါ"

"ဖြစ်ပါတယ် ဒါတွေက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းစိမ်းစိမ့်စမ်းရှိတဲ့ နေရာ ကိုသာ ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မြန်ညွှန်ပေးပါရှင်"

"ကျွန်တော် ညွှန်ပေးရအောင် ကျွန်တော်က လဝကမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ရဲအဖွဲ့ကလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်က မီးပြင်သမားမီးကြိုးတွေရိုက်တယ်လေ"

"ရှင် စကားကိုထပ်မပြောနဲ့ ။ ရှင့်စာက ဘယ်လိုရေးထားတာလဲ။ ရှင် စိမ့်စမ်းကို မသိဘဲ ဘာလို့ ရေးထားတာလဲ"

"သမီး"

မိခင်က သမီးလက်မောင်းလေးကို ကိုင်ကာ သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။ ။ လမင်းခင်မှာ ဒေါသ ဖြစ်လွန်း၍ အသံများ ပင် တုန်နေလေပြီ။

"ဪ ကျွန်တော်က စိမ့်စမ်းတို့ လမင်းခင်တို့ ကို ဘယ်လိုသိမှာလဲ ဆရာမရယ်။ စိမ့်စမ်း ဆီက လမင်းခင်ကို ရှာပေးပါဆိုတဲ့ စာကြောင့် စာရေးဆရာမဆိုတာကို စိမ်းသက်သက်ကြီး မရမက ရှာရတာ။ တစ်လနီးပါးကြာမှ ဆရာမလိပ်စာကိုရှာတွေ့တာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ စာပေနဲ့ ဘာမှ အဆက်အစပ်မရှိပါဘူး။ သူကလည်း ဆရာမလိပ်စာကို သိတာမှ မဟုတ်"

တိတာ"

"ဪ ဟုတ်သားပဲ"

ထိုအခါမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်သည် ။ စိမ့်စမ်း အိမ်
ထောင်ကျပြီးနောက် လမင်း ခင်တို့ မိသားစုသည် ယခင်အိမ်နေရာကို
ကျဉ်းသည် ဟု ယူဆကာ မြေကျယ်ကျယ် အိမ်ကြီးကြီး အရပ်သို့ ပြောင်း
ရွှေ့သွားသဖြင့် စိမ့်စမ်းနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

"အခု သူဘယ်မှာ လဲဟင်"

"ကျွန်တော် မသိဘူး"

"ရှင်"

"တကယ်မသိတာပါ။ ဆရာမနားထွေးသွားရင် မနက်ဖြန် ကျွန်
တော့်ဆီကိုလာခဲ့ပါ"

"ရှင် . . . ရှင်"

"ဟာ ဆောရီးပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော် စကားပြောတာ
လောသွားလို့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မီးကြိုးသမားတွေက ခွင်တွေ့တုန်း မလွှ
တ်တမ်းဖမ်းကိုင်ထားရမှာ ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်လွှတ်မခံနိုင်
လို့ ပါ။ စိမ့်စမ်းရဲ့ စာက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ပါ
ဆရာမရယ်။ ဆရာမနားရှင်းသွားအောင် ကျွန်တော် သေသေချာချာ
ရှင်းပြရမှာ ပါ။ သူဘယ်မှာ ရှိလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါ"

"အံ့ဩစရာပဲ ကျွန်မကိုလည်း မသိ၊ စိမ့်စမ်းကိုလည်း မသိဘဲ ရှင် ဘ
ယ်လိုလုပ် ဆက်သွယ် ပေးနိုင်မှာ လဲ"

"အဲဒါကြောင့် ဆရာမလာခဲ့ပါလားဗျာ။ ဆရာမနေတဲ့ နေရာနဲ့ လာရ

တာ အဆင်ပြေမှာ ပါ။ သူ့ရဲ့ ချိပ်ပိတ်စာက ကျွန်တော့်ဆီမှာ မို့လို့ ပါ။"

"ချိပ်ပိတ်စာ"

တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်မိ၏။ စိမ့်စမ်း၏ ဘဝတွင် မိမိတို့ မိသားစု သာ အားကိုးရာမို့ တစ်စုံ တစ်ခု အရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်နေပြီဟု အလိုလိုသိ လိုက်ရပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် မိခင်အား လှမ်းကြည့် ပြီး

"ဒါဆို မနက်ဖြန် ကျွန်မလာမယ်လေ၊ ဘယ်အချိန်လဲ၊ ဘယ်နေရာ ကို လာရမှာ လဲ"

"ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ဆရာမရယ်၊ လေနင်သွားပါဦးမယ်"

"ရှင်မရှည်နဲ့ "

"သမီးကလည်း ကွယ်"

တစ်ဖက်မှ စကားသံကို မကြားရဘဲ လမင်းခင်၏ ဒေါသသံနှင့် ဒေါ သမျက်နှာကိုသာ မြင်ရသော မိခင်က ဟန့်တားလိုက်ပြန်သည် ။

"ဆရာမက မရမ်းကုန်းမှာ နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့ မြောက်ဒဂုံကနေရာနဲ့ နီးပါ တယ်။ ဒီလိုလုပ်လေ ဆရာမက ကားရှိမှာ ပါ။ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ ဆီကို လာပေးပါ။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ပဲ စ ကားပြောကြတာပေါ့"

"ကဲ နေရာသာပြောပါ"

စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် အော်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှာ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြား လိုက်ရသည် ။

"ဆရာမကလည်း ဗျာ စိတ်ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမဝတ္ထုထဲမှာ တော့ မင်းသမီးက မင်းသားကို ချစ်တာ သိပ်စိတ်ရှည်တာပဲနော်။ အို ဘာဝတ္ထု

ပါလိမ့် ကျွန်တော်စမ်းဖတ်ကြည့်ကာ ခေါင်းစဉ်ကို တောင် မေ့သွားပြီဗျာ
"

"ရှင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့ "

"ဪ သဘောကိုပြောပြတာပါ"

"ကဲ ပြောပါ၊ ဘယ်နေရာလဲ မြောက်ဒဂုံကို ကျွန်မ လာဖူးတာ မဟုတ်ဘူး "

"လာသာလာပါ ပါရမီတံတားကျော်တာနဲ့ စည်ကားတဲ့ နေရာတွေကို တွေ့မှာ ပါ။ တည့်တည့် လာလိုက်ပါ။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ မြန်မာပြည်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ် "

"ဘယ်အချိန်လဲ"

"ကိုးနာရီ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမရောက်သေးခင်ပေါ့၊ နေဦး ဒဂုံကိုလာရင် ရပ်ကွက်ကိုသိမှ လာလို့ ရတယ်။ အဲဒါ သစ်လုပ်ငန်းရပ်ကွက်လေ၊ သုံးဆယ့်လေးပေါ့ နှစ်မှတ်တိုင်၊ သုံးမှတ်တိုင်နီးပါး လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်"

"ဒါဆိုပြီးရော"

ချက်ချင်း ဖုန်းကိုချလိုက်၏။ အနားမှ မိခင်ကို ပြန်ပြောရန် စိတ်လောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"သမီးဟာလေ အသက်အစိတ်ရှိပြီ ခုထိ စကားပြောမယဉ်ကျေးသေးဘူး"

"မေမေရာ သိပ်ရီသဲ့သဲ့ ပြောတဲ့ လူ"

မကျေမနပ်နှင့်   ရေရွတ်ရင်းက   မနက်ဖြန်အတွက်ကို

စိတ်ကလောသွားမိပြီး သူပုံသဏ္ဌာန်ကို မမေးမိလိုက်သည် မှာ နောင်တ
ရသွား၏။

"အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဘုကျကျ ရိသဲ့သဲ့လူဟာ
အရပ်နည်းနည်းပုပြီး ခါးလျားရှည် ဆံတိုတဲ့ လူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြန်မမေး
တော့ဘူး ရအောင်ကိုရှာမယ်"

***